

Arrest

nr. 291 386 van 4 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. LEUNG
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Colombiaanse nationaliteit, diende op 22 november 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische moeder. Op 19 mei 2017 werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) afgeleverd.

Op 14 december 2018 kreeg zij een volgende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) afgeleverd, na haar aanvraag van 15 juni 2018.

Op 13 januari 2020 kreeg zij volgend op haar derde aanvraag gezinshereniging, ditmaal in functie van haar neef, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) afgeleverd, na haar aanvraag van 15 juli 2019.

Op 15 juli 2020 dient zij opnieuw een aanvraag gezinshereniging in functie van haar neef in, welke op 19 januari 2021 resulteert in een vierde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 12 maart 2021 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Op 7 juni 2022 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 20 november 2022 werd het beroep tegen deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 279 050.

Op 5 augustus 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij beslissing van 15 december 2022 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is hangende bij de Raad en gekend onder rolnummer RvV X.

Tevens op 15 december 2022 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) afgegeven.

Het betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : J. M. (...)

voornaam : J. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Cali

nationaliteit : Colombia

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 07/06/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 20/10/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verklaarde dat zijn moeder, meerderjarige zoon, twee meerderjarige dochters en zes meerderjarige zussen eveneens in België verblijven en dat hij een mannelijk familielid in Portugal heeft. Deze behoren echter geen van allen tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 15/12/2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"2.2.1.1 Eerste onderdeel: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM

Aangezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land'.

- Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 15.12.2022 heeft opgemerkt: Gezins- en familielevens: Betrokkene verklaarde dat zijn moeder, meerderjarige zoon, twee meerderjarige dochters en zes meerderjarige zussen eveneens in België verblijven en dat hij een mannelijk familielid in Portugal heeft. Deze behoren echter geen van allen tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Dat verzoeker echter niet akkoord kan gaan met de argumentatie van verwerende partij en dat verzoeker van mening is dat verwerende partij hiermee artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM heeft geschonden.

- Dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 05.08.2022 klaar en duidelijk heeft vermeld welke concrete buitengewone omstandigheden er zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Dat verzoeker meer bepaald de volgende punten heeft aangehaald:

o Verzoeker was dakloos in Colombia en heeft daar in zeer slechte omstandigheden moeten (over)leven.

o Verzoeker heeft in de periode van ongeveer 2011 tot 2016 als drank- en drugsverslaafde dakloze geleefd in Bogota. Nadat verzoeker eerst zijn werk had verloren en vervolgens zijn relatie op de klippen was gelopen, is verzoeker afgegleden in een depressie en een alcohol- en drugsverslaving, om vervolgens op straat te belanden als dakloze.

o Verzoeker leefde toen in zeer erbarmelijke omstandigheden waarbij verzoeker geen onderdak had, geen plek voor zijn persoonlijke hygiëne, geen toegang had tot gezonde voeding en waarbij verzoeker enkele keren vergiftigd is geraakt omdat verzoeker bedorven voedsel uit de vuilnisbak had gegeten.

o Verzoeker had toen geen of amper contact met zijn familie.

o Ook heeft verzoeker levensbedreigende problemen gekend. Als dakloze is verzoeker regelmatig getuige geweest van gewelddadige incidenten waarbij het zelfs gebeurde dat daklozen om het leven kwamen. Verzoeker heeft in die jaren veel misbruik van de autoriteiten heeft ondergaan.

o Verzoeker heeft hieromtrent uitdrukkelijk het volgende verklaard:

“De regering van ons is heel corrupt en ze kwamen soms ‘s nachts en ze namen soms 5 à 6 daklozen mee en die daklozen werden gebracht naar een afgelegen plaats waar ze werden vermoord en dan deden ze uniformen van guerillia's aan aan hen en de volgende dag konden ze die mensen tonen in het nieuws en ze zeiden dat de regering heel goed bezig was dat ze enkele strijders vermoord hadden maar dat was niet zo het waren slechts daklozen. Men blijft altijd in constant gevaar en daardoor wil ik niet meer terugkeren naar dat leven zonder familie (...)

(...) sociale schoonmaak het is bvb in het thema van de criminaliteit en de onveiligheid op straat het volk is al moe van zoveel diefstallen, mensen stelen gsm's en kettingen op straat en dan hebben groepen zich gevormd om mensen te vermoorden als ze je 's nachts op straat zien dan kunnen ze je vermoorden als ze je om 4 uur op straat zien dan denken ze dat je een crimineel bent en ze kunnen je vermoorden zonder te weten of die persoon van zijn werk kwam of naar buiten kwam om iets te doen, ze vermoorden bijna geen criminelen het is eerder een lotto als je vinden dan kunnen ze je vermoorden”.

o Verzoeker verwijst hiermee uitdrukkelijk naar de autoriteiten die daklozen oppakken, hen kledij en uniformen van rebellen aandoet en hen dan doodt om te gebruiken als propaganda en fake news.

o Verzoeker verwijst hiermee uitdrukkelijk naar de autoriteiten die daklozen oppakken, hen kledij en uniformen van rebellen aandoet en hen dan doodt om te gebruiken als propaganda en fake news.

o Verzoeker verwijst eveneens naar extreemrechtse milities en organisaties die onder andere daklozen doden “ter bestrijding” van de criminaliteit.

o Verzoeker heeft dus wel degelijk voor zijn leven gevreesd toen hij dakloos was in Colombia. Verzoeker heeft geluk gehad dat hij uit de handen is kunnen blijven van de autoriteiten en de paramilitaire organisaties/burghermilities die daklozen doden.

o Omdat het zo niet verder kon hebben de moeder en zus van verzoeker (die in België wonen samen met het gros van de familie van verzoeker) in 2016 ervoor gezorgd dat verzoeker kon afkicken van zijn verslavingen en naar België kon komen om zich bij zijn familie te vestigen.

o Sindsdien heeft verzoeker, dankzij de hulp, steun en nabijheid van zijn familie, in België zijn leven weer op de rails gekregen.

o Verzoeker heeft de nabijheid, steun en liefde van zijn familie in België nodig en daarom kan verzoeker niet terugkeren naar Colombia. Zonder zijn familie die in België woont dreigt verzoeker in Colombia opnieuw te hervallen. Verzoeker heeft ook geen woning of netwerk in Colombia waar hij naar kan terugkeren. Verzoeker zal dus gewoon weer op straat belanden indien hij moet terugkeren naar Colombia om van daar uit de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen bij de Belgische Ambassade in Colombia.

o Als verzoeker zou moeten terugkeren naar Colombia dan zou het contact met zijn familie hier in België (die hem nota bene heeft geholpen om af te kicken van zijn verslavingen en die aan verzoeker de nodige rust, stabiliteit en liefde geven) verbroken worden.

- Dat verzoeker zich daarom uitdrukkelijk heeft beroepen op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM.

o De moeder van verzoeker, zijn meerderjarige zoon, twee meerderjarige dochters en zes meerderjarige zussen hebben hun leven en centrum van belangen in België. Verzoeker heeft eveneens zijn centrum van belangen in België.

o Verzoeker heeft al uitgebreid uiteengezet dat zijn moeder letterlijk het leven van verzoeker heeft gered nadat verzoeker gedurende jaren op straat heeft geleefd in Colombia en te kampen had met allerlei verslavingen.

o Verzoeker heeft jarenlang in Colombia amper of geen contact gehad met zijn familie omwille van zijn problematiek.

o Verzoeker is nog steeds zeer kwetsbaar.

o Als verzoeker alleen moet terugkeren naar Colombia dan zal hij hoogstwaarschijnlijk hervallen omdat zijn vangnet, zijnde zijn moeder, meerderjarige zoon, twee meerderjarige dochters en zes meerderjarige zussen die in België leven, er dan niet zijn om verzoeker te helpen en op het rechte pad te behouden.

- Dat verzoeker erbij blijft dat zijn situatie daarom onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt.

o Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzonder brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

o De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

o Zowel deze aard als intensiteit ervan werden hierboven toegelicht. Verzoeker heeft dan ook een belangrijk sociaal welzijn en familiaal leven tot stand gebracht in het kader van art. 8 EVRM, niet enkel voor zichzelf, maar ook voor zijn familie in België die wel over een geldig verblijfsrecht beschikt.

- Dat verwerende partij rekening dient te houden worden gehouden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker (artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

o Verzoeker heeft hierboven reeds uitvoerig aangetoond dat het sociaal welzijn van verzoeker afhankelijk is van de nabijheid van zijn moeder, meerderjarige zoon, twee meerderjarige dochters en zes meerderjarige zussen hier in België. Zij gaan heus niet allemaal terug naar Colombia gaan om voor verzoeker te zorgen en te vermijden dat verzoeker opnieuw aan lager wal geraakt.

o Het leven van verzoeker in Colombia was een hel en verzoeker werd na jarenlang op straat te hebben geleefd, gered door zijn moeder en familie die in België woont.

o De banden die verzoeker in België heeft zijn dus wel degelijk veel hechter en oprechter en duurzamer dan de eventuele relaties van verzoeker in Colombia.

2.2.1.2 Tweede onderdeel: schending van het redelijkheidsbeginsel:

Aangezien bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen. Aangezien om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden zal overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (L.P. SUETENS, "Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.P.B., 1981, p. 87). Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen, maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid

volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 17de editie 2006, p. 60).

Dat verzoeker ook van mening is dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

- Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 15.12.2022 heeft opgemerkt: Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid de eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 15.12.2022 negatief afgesloten werd.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken in de beslissing dd. 15.12.2022 m.b.t. de aanvraag 9bis van verzoeker heeft geoordeeld:

“De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene hier verblijft sinds 2016, dat betrokkene gewerkt heeft, dat hij de wil zou aantonen om zich te integreren op de arbeidsmarkt, dat zijn werkgever, ploegleider, collega's en klant van ISS (Ikea Gent) zeer lovend over verzoeker zijn, dat betrokkene zich inschreef voor de cursus Maatschappelijke Oriëntatie bij Inburgering Gent, dat betrokkene niets liever wenst dan zijn leven verder uit te bouwen in België, dat betrokkene positieve getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”.

Dat verwerende partij in de beslissing dd. 15.12.2022 m.b.t. de aanvraag 9bis van verzoeker de argumenten en elementen die verzoeker heeft aangebracht nopens zijn integratie niet heeft behandeld omdat verwerende partij de 9bis aanvraag van verzoeker onontvankelijk heeft verklaard omdat volgens verwerende partij de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Terwijl verwerende partij in de huidige bestreden beslissing dd. 15.12.2022 (bijlage 13quinquies) stelt dat verzoeker in het kader van de aanvraag 9bis de mogelijkheid heeft gehad om de eventuele elementen van integratie aan te brengen, maar dat dezer aanvraag 9bis op 15.12.2022 negatief afgesloten werd.

-Dat verwerende partij hiermee de indruk geeft dat de elementen van integratie die verzoeker heeft aangebracht bij zijn aanvraag 9bis wel degelijk door verwerende partij werden onderzocht, minstens dat verwerende partij met deze elementen van integratie van verzoeker rekening zou hebben gehouden.

-Terwijl verwerende partij in feite en in rechte de aanvraag 9bis van verzoeker als onontvankelijk heeft afgewezen met als reden dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

- Terwijl verwerende partij in de beslissing dd. 15.12.2022 aangaande aanvraag 9bis van verzoeker uitdrukkelijk heeft verklaard dat de elementen van integratie die verzoeker had aangebracht, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en dat deze fase niet werd behandeld.

- Dat, met andere woorden, verwerende partij dus geen rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen van integratie.

Dat verzoeker om deze reden ervan overtuigd is dat het niet redelijk is van verwerende partij om dan in de beslissing dd. 15.12.2022 aangaande de bijlage 13quinquies te stellen dat verzoeker de kans heeft gehad om elementen van integratie aan te brengen in de procedure 9bis.

Dat het enige middel van verzoeker ernstig en gegrond is.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). de

verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijke wijze, en voert in die zin dan ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 augustus 2022 klaar en duidelijk heeft vermeld welke concrete buitengewone omstandigheden er zijn die haar verhinderen haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. De verzoekende partij herhaalt de elementen die zij in het kader van die aanvraag naar voor bracht.

De verzoekende partij wijst er verder op dat zij de nabijheid, steun en liefde van haar familie in België nodig heeft en daarom niet kan terugkeren naar Colombia. Zonder haar familie die in België woont dreigt zij volgens haar in Colombia opnieuw te hervallen in middelengebruik. Zij stelt dat zij ook geen woning of netwerk in Colombia heeft waar zij naar kan terugkeren. Zij zal zo gescheiden worden van haar familie. De verzoekende partij stelt dat zij bovendien het centrum van haar belangen in België heeft. De verzoekende partij blijft er dan ook bij dat haar situatie onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

De banden die de verzoekende partij in België heeft zijn volgens haar wel degelijk veel hechter en oprechter en duurzamer dan haar eventuele relaties in Colombia.

De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij in de beslissing van 15 december 2022 m.b.t. de aanvraag 9bis de argumenten en elementen die de verzoekende partij heeft aangebracht m.b.t. haar integratie niet heeft behandeld omdat de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk heeft verklaard omdat volgens haar de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden vormen. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing nochtans dat de verzoekende partij in het kader van de aanvraag 9bis de mogelijkheid heeft gehad om de eventuele elementen van integratie aan te brengen, maar dat de aanvraag op 15 december 2022 negatief afgesloten werd. Volgens de verzoekende partij geeft de verwerende partij hiermee de indruk dat de elementen van integratie wel degelijk werden onderzocht, minstens dat de verwerende partij met deze elementen van integratie rekening zou hebben gehouden. Maar dit is volgens de verzoekende partij niet het geval. De verwerende partij motiveerde in deze beslissing immers uitdrukkelijk dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en dat deze fase op dat moment niet werd behandeld. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij dan ook geen rekening gehouden met de aangebrachte elementen van integratie bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij wijst op haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 5 augustus 2022, merkt de Raad op dat een dergelijke aanvraag geen schorsende werking heeft. Bovendien besliste de verwerende partij op 15 december 2022 deze aanvraag onontvankelijk te verklaren wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden. Het beroep tegen deze beslissing, gekend bij de Raad onder rolnummer RvV 287 349, werd bovendien verworpen bij arrest nr. 291 385 van 4 juli 2023, de verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze van oordeel was dat er in casu geen sprake was van buitengewone omstandigheden. Dit betekent dus dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de elementen die zij nu in haar verzoekschrift herhaalt en die zij eerder aanhaalde als buitengewone omstandigheden, geen elementen zijn die het erg moeilijk of onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst om van daaruit een verblijfsaanvraag in te dienen.

De verzoekende partij stelt verder terecht dat de verwerende partij in de beslissing tot onontvankelijkheid van 15 december 2022 van oordeel was dat de elementen van integratie de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Dit betekent echter niet dat deze elementen niet werden beoordeeld. Zij werden immers wel beoordeeld in het licht van de buitengewone omstandigheden. Zo

werd dienaangaande gesteld dat de banden die de verzoekende partij in België heeft opgebouwd (waarmee onmiskenbaar op haar integratie wordt gedoeld) geenszins kunnen vergeleken worden met de banden die ze gedurende 40 jaar heeft opgebouwd in Colombia, zodat ze niet aannemelijk maakt dat ze omwille van deze banden niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar Colombia. En zoals gezegd maakte de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze van oordeel was dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit voornoemd arrest nr. 291 385 van 4 juli 2023 blijkt dan ook dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat het oordeel van de verwerende partij dat de verzoekende partij tijdelijk kan terugkeren naar Colombia om van daaruit een verblijfsaanvraag in te dienen, niet kennelijk onredelijk was.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij terecht aanhaalt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet houden met het gezins- en privéleven.

In casu bevat de bestreden beslissing echter wel degelijk een expliciete motivering in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarbij rekening wordt gehouden met het gezinsleven zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM, namelijk:

“In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verklaarde dat zijn moeder, meerderjarige zoon, twee meerderjarige dochters en zes meerderjarige zussen eveneens in België verblijven en dat hij een mannelijk familielid in Portugal heeft. Deze behoren echter geen van allen tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 15/12/2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Wat de motieven over het beweerd gezinsleven van de verzoekende partij betreft maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid heeft aangetoond die de normale affectieve banden zouden overstijgen. Uit de beslissing tot onontvankelijkheid van 15 december 2022 blijkt immers dat de verwerende partij daarin ook als volgt motiveerde over het beweerd gezinsleven van de verzoekende partij:

"Betrokkene verwijst naar het legaal verblijf van zijn moeder en zussen en naar het feit dat er meerderjarige kinderen van verzoeker in België verblijven. Echter toont hij niet aan waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Voor wat betreft de bewering dat een terugkeer naar het herkomstland ongerechtvaardigd zou zijn en dat er rekening dient gehouden te worden met het sociaal welzijn, in de zin van artikel 8 van het EVRM, van betrokkene, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn familie en zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Verder beweert betrokkene dat hij omwille van zijn verslavingen in het verleden de hulp nodig heeft van zijn familie in België. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat betrokkene extra zorgen nodig zou hebben.

Vervolgens haalt betrokkene aan dat hij in zijn land van herkomst geen netwerk heeft waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp, dat hij in armoede zou terechtkomen daar hij niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen en/of onderdak kunnen verlenen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 48 jaar in Colombia en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde hij bij het interview in het kader van zijn Verzoek voor Internationale Bescherming dat er nog een dochter van hem in Colombia verblijft. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat dit familielid niet langer in Colombia zou verblijven, noch dat hij niet bij dit familielid (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor hem zou kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Betrokkene beweert dat het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag in te dienen gevaarlijk, bijzonder moeilijk en nadelig zou zijn. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk, bijzonder moeilijk en nadelig zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om, nogmaals, van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om via de gewone

procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen gevaarlijk, bijzonder moeilijk en nadelig zou zijn volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

De verzoekende partij herhaalt in haar enig middel in feite enkel haar argumenten dat zij in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook al naar voor bracht, namelijk dat zij haar familie nodig heeft om niet te hervallen in het middelengebruik. Daarmee maakt zij echter niet aannemelijk dat voornoemde motieven, die allemaal betrekking hebben op het beweerde gezins-, maar ook privéleven van de verzoekende partij in België, kennelijk onredelijk zouden zijn. Dit is des te meer het geval aangezien het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van 15 december 2022 door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 291 385 van 4 juli 2023.

Betreffende de schending van artikel 8 van het EVRM oordeelde de Raad:

“De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij wel degelijk bewijzen van haar beweringen heeft voorgelegd. Dit blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier. Ook bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij zelfs geen begin van bewijs bij. De verzoekende partij maakt haar loutere bewering op deze punten dan ook niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij sinds 2016 in België is en dat zij reeds verschillende verblijfsaanvragen heeft ingediend die telkens werden geweigerd omdat zij niet kon aantonen dat zij ten laste was van haar moeder. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zij gedurende bepaalde periodes in België tewerkgesteld was en een eigen inkomen genoot. Uit geen enkel gegeven blijkt dat de verzoekende partij op heden nog kampt met een verslavingsproblematiek of nog steeds zeer kwetsbaar is. Integendeel, alles wijst erop dat zij haar leven terug op de rails gekregen heeft. Niets wijst erop dat zij bij een terugkeer naar Colombia opnieuw zal terechtkomen in slechte levensomstandigheden. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing bevat overigens ook uitgebreide motieven over het beweerde privé- en familieleven van de verzoekende partij in België:

“Betrokkene verwijst naar het legaal verblijf van zijn moeder en zussen en naar het feit dat er meerderjarige kinderen van verzoeker in België verblijven. Echter toont hij niet aan waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Voor wat betreft de bewering dat een terugkeer naar het herkomstland ongerechtvaardigd zou zijn en dat er rekening dient gehouden te worden met het sociaal welzijn, in de zin van artikel 8 van het EVRM, van betrokkene, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn familie en zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.”, en “Vervolgens haalt betrokkene aan dat hij in zijn land van herkomst geen netwerk heeft waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp, dat hij in armoede zou terechtkomen daar hij niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen en/of onderdak kunnen verlenen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 48 jaar in Colombia en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen

bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde hij bij het interview in het kader van zijn Verzoek voor Internationale Bescherming dat er nog een dochter van hem in Colombia verblijft. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat dit familielid niet langer in Colombia zou verblijven, noch dat hij niet bij dit familielid (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor hem zou kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.”

De verzoekende partij betwist niet dat de bestreden beslissing enkel een eventuele tijdelijke verwijdering als gevolg zou hebben. Nergens wordt van de moeder of van de zussen van de verzoekende partij verwacht dat zij haar vergezellen naar Colombia om een aanvraag in te dienen. Het staat hen vrij om dat te doen, maar het is zeker geen verplichting. Zoals hiervoor ook reeds werd uiteengezet heeft de verzoekende partij reeds verschillende verblijfsaanvragen ingediend die telkens werden geweigerd omdat er geen afhankelijkheid werd aangetoond ten aanzien van haar moeder. Uit de bespreking die hierboven wordt gedaan blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij op heden nog steeds zeer kwetsbaar is. De Raad heeft zich ook al uitgesproken over het gezinsleven van de verzoekende partij en heeft in zijn arrest 208 817 van 22 november 2017 reeds gesteld “verzoeker blijkt een bijna 50-jarige oude Colombiaanse man die sedert ongeveer een jaar bij zijn bejaarde Belgische moeder verblijft. (...) De Raad stelt vast dat (...)de vereiste band van afhankelijkheid met zijn moeder niet naar behoren werd aangetoond, waardoor er in casu geen sprake lijkt te zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (...) verzoeker (brengt) geen enkel bijkomend concreet element aan dat zou duiden op een band van afhankelijkheid.” Ook in huidig verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat ze afhankelijk is van haar moeder en zussen, maar toont zij op geen enkele wijze aan dat de banden die zij heeft de gewone affectieve banden overstijgen, terwijl het vaste rechtspraak is van het EHRM dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in staat zou zijn om alleen naar Colombia terug te keren om ginds een verblijfsaanvraag in te dienen.”

De verzoekende partij brengt thans geen andere elementen aan die tot een andere beoordeling zouden kunnen leiden. Ook wat betreft het beweerd gezinsleven met de andere familieleden brengt de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs aan dat de banden die zij heeft met deze familieleden de gewone affectieve banden overstijgen.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU